

[Lorentzen.]

tingelserne herfor næppe kan kaldes dårlige; det forudsætter naturligvis, at alle ansvarlige kredse vil gøre en indsats herfor.

Så vil jeg gerne lige sige et par ord om valgretsaldere. Modstandere af en lavere valgretsaldere end 25 år gør næppe klogt i at afholde sig fra at stemme, idet der da måske vil blive flertal for 21 års valgretsaldere, og jeg må dog mene, at de, der ønsker at bevare en 25 års valgretsaldere, vil foretrække en 23 års valgretsaldere fremfor en 21 års valgretsaldere.

Dernæst vil jeg gerne advare modstandere af grundlovsforslaget mod at lægge mere ind i § 75, stk. 1, end ordene hjemler, idet deres fortolkning måske en dag vil blive brugt af tilhængere af en langt videregående bestemmelse. Som bestemmelsen nu står, er den efter min opfattelse uden større rækkevidde; den udtrykker vel til syvende og sidst kun, hvad vi alle vil føle er moralsk rigtigt, og, såvidt jeg kan se, har staten — og delvis også kommunerne — i størstedelen af dette århundrede handlet i overensstemmelse dermed.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale grundlovsforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting og tillige udtrykke håbet om, at et stort flertal af vælgerne den 28. maj vil give tilslutning til det.

Karl Olsen: Samtlige demokratiske partier — sagde det ærede medlem hr. Bomholt — kan benævne denne grundlov *vor* grundlov. Jeg er helt enig med ham heri, men jeg vil benytte denne udtalelse til at gentage, hvad jeg tidligere har bebrejdet det ærede medlem, nemlig at han ved tidligere lejligheder har omtalt den som en god socialdemokratisk grundlov. Det ærede medlem har med denne sidstnævnte udtalelse belastet forslaget i store kredse af befolkningen. Jeg håber, at vælgerne har forstået, at det var en flot bemærkning, beregnet til indvortes brug i socialdemokratiet, en bemærkning, som ikke dækker over nogen sand virkelighed. Derfor har jeg ønsket at understrege det ærede medlems udtalelse ved denne lejlighed om, at dette forslag kan samtlige demokratiske partier regne for deres grundlov i den forstand, at den er blevet til ved et kompromis; den kan ikke få en partietikette hæftet på sig — således

som det ærede medlem ved lejlighed har gjort det.

Vi står nu overfor at skulle gennemføre grundlovsforslaget, gøre det færdigt fra rigsdagen. Den nu valgte rigsdag vil, som den forrige, gennemføre lovforslaget — og den vil gøre det i uændret skikkelse. Den 28. maj vil så endelig vælgerne afgøre, om grundlovsforslaget skal ophøjes til lov. Så indtrængende, jeg kan, vil jeg opfordre vælgerne til på afstemningsdagen at møde frem og sige ja til forslaget.

Vi ved, at grundlovsforslaget har modstandere ude i befolkningen — selvfølgelig. Der har altid, hver gang der var forslag fremme om at ændre grundloven, stået diskussion om det pågældende forslag, men jeg vil indtrængende advare imod den tilbøjelighed, der eksisterer — og som også er kommet til orde her i tinget — til at misrekommandere dem, der er modstandere af grundlovsforslaget, dem, der ud fra rent saglige grunde går imod det. Enhver vælger må den 28. maj ud fra sine synspunkter tage sit ansvar. Jeg mener, at modstanderne tager fejl. Jeg mener, at de overvurderer i høj grad f. eks. den beskyttelse med hensyn til en rolig udvikling, der skulle ligge i den nuværende landstingsordning. Jeg er i den henseende helt enig i de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Lorentzen just gjorde gældende. Netop på dette område, landstingets stilling, gør der sig megen vildfarelse gældende. Der er for de interesser, som jeg med mit politiske ståsted føler mig kaldet til at arbejde på at få fremmet i lovgivningsarbejdet, ingen som helst garanti i den nuværende landstingsordning. Skulle — mod forventning — grundlovsforslaget falde ved folkeafstemningen, vil resultatet for grundlovsmodstanderne blive, at de fremover konserverer det radikalt-socialdemokratiske flertal i landstinget, der blev skabt i 1936, som har eksisteret siden da, og som blev bevaret ved landstingsvalget den 28. april i år.

Når man kender den politiske grundindstilling, der præger et stort dagblad som „Jyllandsposten“, er det ubegribeligt, at det hårdnakket kæmper for år fremover at bevare og befæste Stauningtidens politiske flertal i landstinget. Den nu siddende rigsdag kunne med dags varsel vende op og ned på besiddelsesforholdene i dette land, gennem en yderliggående jordlovgivning